

Μαρία Τζίτζη

*φ*λαμπέ
Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2017

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Διόρθωση: Ελένη Ζαφειρούλη

1η έκδοση, Νοέμβριος 2017

ISBN: 978-960-504-208-0

Για την ελληνική έκδοση:
© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Μαρία Τζιτζι

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
e-mail: info@nnet.gr
<https://nefeli.fairead.net>

Στην αγαπημένη μου αδελφή Άρτεμη.

Κεφάλαιο 1

Το χέρι χάιδεψε απαλά το βαρύ μεταλλικό αντικείμενο και το στριφογύρισε με προσοχή ανάμεσα στα δάχτυλα. Το περίστροφο άστραψε καθώς το φως καθρεφτίστηκε πάνω στην ασημένια επιφάνειά του. Φόβος ανάμεικτος με αγωνία ήταν τα συναισθήματα που προκάλεσε. Για μια στιγμή νεκρική σιγή απλώθηκε στον χώρο και μόνο ο ήχος της σιωπής σαν να αλυχτούσε. Αφού το περιεργάστηκε για λίγο, το σήκωσε με ευκολία και το πρόταξε απειλητικά. Με κίνηση επαγγελματία το απασφάλισε και το όπλισε. Το ανασήκωσε λίγο πιο ψηλά, το σταθεροποίησε και αφού εστίασε, απείλησε:

«Όλα θα τελειώσουν τώρα».

«Όλα έχουν τελειώσει από καιρό», πήρε σαν απάντηση, αλλά δεν έδωσε σημασία. Έμοιαζε σαν το θύμα να κρατούσε καθυστέρηση.

«Τότε, τώρα θα αποδοθεί δικαιοσύνη... και πολύ... άργησε», μέτρηση τα λόγια που γύριζε πίσω.

«Άργησε, είναι αλήθεια. Δεν ήταν, όμως, κατάλληλος ο χρόνος».

«Χάθηκαν πολλοί άδικα. Οι ένοχοι έμειναν για χρόνια ατιμώρητοι και τα θύματα, όσοι δεν χάθηκαν, πληρώνουν ακόμα», ο πρόλογος πρόδιδε πίκρα.

«Αν με σκοτώσεις, θα χαθείς κι εσύ. Δεν αναρωτήθηκες ποτέ μήπως έμεινες για κάποιον λόγο εσύ στο τέλος;...»

«Για να αποδώσω τα ίσα...»

«Γιατί όχι και να ζήσεις;»

«Δεν το θέλω αν είναι να ζήσεις κι εσύ. Είσαι εξίσου ένοχος με τους άλλους. Πρέπει κι εσύ να τιμωρηθείς. Δεν φαντάζομαι άλλο τέλος από αυτό», ο λόγος ήταν κάθετος, απόλυτος, σκληρός.

«Θα πάω φυλακή για όσα έκανα, θα ομολογήσω, θα τα πάρω όλα πάνω μου και θα τιμωρηθώ. Δεν σου φτάνει αυτό;»

«Δεν μου φτάνει. Δεν θέλω να συνεχίσεις τη ζωή σου ούτε καν στη φυλακή».

«Έχω πάψει να τη ζω προ πολλού. Γρήγορα θα μπει τελεία».

«Εγώ θα σε βοηθήσω λοιπόν. Θα τη βάλω εδώ και τώρα», ζύγισε με το μάτι κι ετοιμάστηκε να πατήσει τη σκανδάλη.

«Μη», φώναξε, «χρειάζομαι ακόμα μία νύχτα. Μετά, αν όλα μείνουν ίδια και το θέλεις,... θα είμαι στη διάθεσή σου».

«Τι θα γίνει σ' αυτή τη νύχτα; Τι μπορεί να μου αλλάξει τη γνώμη;»

«Θα μου τη δώσεις; Μιλώ για απόψε. Αύριο, αν χρειάζεται, τελειώνεις αυτό που άρχισες...» δεν ζητούσε πολλά.

«Κι αν εξαφανιστείς;» αναρωτήθηκε.

«Δεν θα το κάνω, το ξέρεις», βεβαίωσε και δεν χωρούσε αμφιβολία.

Κοντοστάθηκε να σκεφτεί. Είχε δίκιο, δεν μπορούσε να το σκάσει. Ήταν εκεί, εγκλωβισμένοι και οι δυο μαζί. Αφού θα πέθαινε, τι είχε να κερδίσει το θύμα σε μία νύχτα; Κι αφού θα πέθαινε, τι είχε να χάσει ο θύτης δίνοντάς του αυτή τη μία νύχτα;

«Θα σε παρακολουθώ», αποφάσισε στο τέλος.

«Θα σ' το κάνω εύκολο», στρογγυλοκάθισε. «Να θυμάσαι μόνο πως η Αντριάν είναι ο άνθρωπός σου, ό,τι κι αν γίνει, μόνο σ' αυτή θα μιλήσεις και μόνο αυτή θα εμπιστευτείς. Αυτή ξέρει... Στο τέλος, όλα θα πάνε όπως το θέλεις εσύ...»

Άνοιξε ένα μπουκάλι κρασί. «Θα μου κάνεις παρέα;» πρότεινε, «είναι εξαιρετική χρονιά, μοναδικό κρασί Ερμιτάζ Λα Σαπέλ από τον Ζαμπουλέ... του 1985. Το φύλαγα από τότε... Θα χαρώ να σε κεράσω. Θα είναι το τελευταίο», σερβίρισε σε δυο ποτήρια κρασί και ξαφνικά σαν το χρώμα που ξεχύθηκε μέσα από το μπουκάλι να έβαφε κατακόκκινο το δωμάτιο. «Στην υγιά σου, λοιπόν», έκανε την πρόποση με το ποτήρι υψωμένο.

«Δεν μπορώ να ευχηθώ το ίδιο», κατέβασε το όπλο και πήρε το άλλο ποτήρι. Το έφερε στο στόμα με συγκίνηση. Χάιδεψε τη φαρμαμένη ετικέτα με τα δάχτυλα. Εκείνη ήταν η χρονιά που άρχισαν όλα.

Η ιστορία ξεδίπλωνε τις πτυχές της και, επιτέλους, φαινόταν πως θα έγραφε και το φινάλε της.

Κεφάλαιο 2

Σαν εκκρεμές το λευκό σχοινί έσκιζε τον αέρα και διέγραφε μισοφέγγαρη τροχιά. Έμοιαζε από στιγμή σε στιγμή έτοιμο να σπάσει, αδειάζοντας το πολύτιμο φορτίο του πάνω στο φθαρμένο ξύλινο πάτωμα. Μια θηλιά, στο άκρο του, παγιδευμένη στον ατελή κύκλο της, σφιχταγκάλιαζε σε κλοιό θανάτου μια ψιλόλιγνη ανθρώπινη φιγούρα, φεύτικη σαν από άχυρο, άψυχη. Είχε το κεφάλι γειρτό, ξεχαρβαλωμένο, έτοιμο να αποκοπεί από το υπόλοιπο σώμα και μόλις τα χαρακτηριστικά του προσώπου ήταν διακριτά. Οι ρυτίδες γύρω από το στόμα και τα μάτια κατέγραφαν τον τρόπο και τον πανικό, καθώς το σχοινί έσφιγγε και η ψυχή έφευγε αφήνοντας το σώμα κουφάρι νεκρό να αιωρείται στο κενό.

Η κατασκευή ήταν αυτοσχέδια με το φονικό σχοινί να κατεβαίνει από ψηλά διπλό και στο στήριγμά του η φωτογραφία θάμπωνε και δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει καθαρά αν είχε κόμπο ή άλλη τεχνική δεσίματος. Δεν ήταν εύκολο, όπως το μετρούσε με το μάτι, πάνω από τρία μέτρα ήταν ο ουρανός στο δωμάτιο και η κρεμάλα, έτσι όπως είχε στηθεί, απαιτούσε πολλή δουλειά και σκέψη. Έβγαλε μέσα από έναν φάκελο μια δεύτερη φωτογραφία. Ίδια σκηνή από άλλη οπτική γωνία. Δεν είχε χρόνο να τη μελετήσει, η φωνή του πιλότου ενημέρωνε το πλήρωμα και τους επιβάτες για τελευταία φορά πως η προσγείωση ήταν θέμα λεπτών. Έδесе τη ζώνη του κι αναρωτήθηκε άλλη μία φορά γιατί ο νεκρός είχε αποφασίσει να θέσει τέρμα στη ζωή του.

Καθώς το αεροπλάνο έβγαине μέσα από τα σύννεφα, τρανταζόταν δυνατά βάζοντας τέρμα στις σκέψεις του. Το βλέμμα του δραπέτευσε προς στιγμήν από τις φωτογραφίες και περιπλανήθηκε έξω από το παράθυρο. Τα σύννεφα ξέβαφαν λίγο γκρι και μια στάλα πορτοκαλί μόλις είχε προλάβει να χυθεί στον ουρανό.

Επιτέλους ακούμπησαν στη γη. Πρώτα οι πίσω ρόδες, μετά οι μπροστινές κι ένα φρενάρισμα το οποίο όλο και δυνάμωνε καθώς το μεγάλος σκάφος, λίγο πριν ελεύθερο στον αέρα, αναγκαζόταν

να περιορίσει την κίνησή του στο έδαφος. Όσο η ταχύτητα μίκραινε, τόσο ο θόρυβος μεγάλωνε, ο ασφαλιστικός τάπητας έμοιαζε σαν να τον έγδερναν και ο σιδερένιος όγκος έτρεμε και σειόταν σε όλο το μήκος και το πλάτος του.

Έμεινε να χαζεύει το άγνωστο τοπίο που σιγά-σιγά ξεπρόβαλλε μπροστά του. Άγονη γη, λόφοι και πεδιάδες στρωμένοι με αχνό κίτρινο χρώμα, μαύρο ξεφτισμένο της πίσσας και κάπου στο βάθος ένα κτίριο λιτό, μαζεμένο, μικρό, σχεδόν ανύπαρκτο. Η μέρα έδινε τον δικό της αγώνα να λούσει με φως τον τόπο, καθώς η νύχτα έφευγε μαζεύοντας τα σκοτεινιασμένα δίχτυα της, τεμπέλικα και βαριεστημένα.

Η Λάρνακα δεν ήταν δα και καμιά μεγάλη πόλη, όπως άλλωστε και η χώρα στην οποία ανήκε, ίσως η μικρότερη την οποία μέχρι τώρα είχε επισκεφτεί. Πιο μεγάλη όμως από τη Σαντορίνη, σκέφτηκε και χαμογέλασε με τη σύγκριση, λες και μπορούσε να υπάρχει τέτοια. Η Κύπρος ήταν μια άλλη πατρίδα, με κοινή ίσως γλώσσα, θρησκεία, κουλτούρα, όμως άλλη διοίκηση, άλλο πολίτευμα, διαφορετική ιστορία από την Ελλάδα, στο άρμα της οποίας ήταν συνδεδεμένη με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Στη συνείδηση των περισσοτέρων ήταν κομμάτι της, ίσως γι' αυτό και η σύγκριση με ένα από τα νησιά της, τη μικρή Κυκλάδα στην οποία ήταν το σπίτι του.

Όταν η φωτεινή επιγραφή «Προσδεθείτε» έσβησε, οι επιβάτες ο ένας μετά τον άλλο άρχισαν να σηκώνονται από τις θέσεις τους με τη γνωστή ανυπομονησία που διακρίνει πάντα το τέλος ενός ταξιδιού.

Έριξε μια ανιχνευτική ματιά γύρω του. Κανένας δεν φαινόταν πως τον αναγνώριζε. Κι όμως, ο αστυνόμος Φίλιππος Μελάς, παρά το νεαρό της ηλικίας του, ήταν ήδη αρκετά γνωστός, κυρίως στους κύκλους της αστυνομίας. Δεν θα ήταν ούτε πέντε χρόνια που είχε διαλευκάνει μια μεγάλη υπόθεση διακίνησης ματωμένων διαμαντιών από μεγάλες πολυεθνικές οινικές εταιρείες, έχοντας διαπρέψει και αναγνωριστεί σε διεθνές επίπεδο. Οι εφημερίδες, η τηλεόραση, τα περιοδικά, όλα τα μέσα είχαν ασχοληθεί για λίγο καιρό μαζί του. Ένας νεαρός Έλληνας χαμηλόβαθμος αστυνομικός είχε κατα-

φέρει να λύσει έναν μεγάλο γρίφο που από χρόνια απασχολούσε τις αρχές. Ήταν σημαντικό τόσο για τον ίδιο όσο και για τη χώρα του.

Σαν να είχε αποκτήσει εξειδίκευση σε οινικά αδικήματα, είχε προσφερθεί από την αρχή όταν ο φίλος του Ανδρέας Λίξης, αρχηγός της Κυπριακής Αστυνομίας, ζήτησε τη βοήθειά του στη διερεύνηση τριών ξαφνικών θανάτων δοκιμαστών κρασιού στη Λεμεσό. Με τον Ανδρέα γνωρίστηκαν όταν υπηρέτησαν μαζί στην Ιντερπόλ στη Λυόν. Ανάμεσά τους αναπτύχθηκαν αισθήματα φιλίας και εκτίμησης, αποτέλεσμα της άφογης συνεργασίας κατά το διάστημα της παραμονής τους στη μεγαλούπολη της Γαλλίας. Ο Φίλιππος έφυγε νωρίτερα, ζήτησε μετάθεση, δεν άντεχε την υγρασία από τα δύο ποτάμια, έτσι είχε πει, είχε πεθυμήσει τη θάλασσα και την καλντέρα. Ο Ανδρέας γύρισε στην Κύπρο λίγο αργότερα, κι αυτή ήταν η πρώτη του τόσο σοβαρή υπόθεση.

Τρεις Ευρωπαίοι επαγγελματίες γευσιγνώστες, καλεσμένοι στον εθνικό διαγωνισμό κρασιού τον οποίο διοργάνωνε το Συμβούλιο Αμπελοοινικών Προϊόντων της Κύπρου, έχασαν με έναν περιεργό τρόπο, διαφορετικό ο καθένας, τη ζωή του. Η αστυνομία είχε κινητοποιηθεί, αν και όλα έμοιαζαν απολύτως φυσιολογικά. Δεν ήταν φόνοι, εκ πρώτης όψεως τουλάχιστον, δεν υπήρχαν κίνητρα, φανερά, ούτε όπλα είχαν χρησιμοποιηθεί, το ένστικτο όμως του Ανδρέα καθώς και η εμπειρία του υπαγόρευαν να διεξαγάγει τον πλέον ενδελεχή και εμπειριστατωμένο έλεγχο.

Ο Φίλιππος ήταν ο πρώτος στον οποίο είχε απευθυνθεί. Γνώριζε καλύτερα από τον ίδιο τα κυκλώματα του κρασιού, τα οποία πιθανόν να ήταν κι εδώ μπλεγμένα, και τον θεωρούσε προικισμένο και ευφυή. Χρειαζόταν τη γνώμη του, τον εμπιστευόταν απόλυτα και θα μπορούσε, μένοντας στη σκιά –η επίσημη θέση της αστυνομίας προς το παρόν ήταν πως επρόκειτο για ατυχήματα–, να τον βοηθήσει να ξεδιαλύνουν και να βρουν την άκρη στον μίτο της Αριάδνης, αν υπήρχε όντως κάτι τέτοιο. Ο Φίλιππος, από την άλλη, ήδη είχε αρχίσει να βαριέται στο νησί του και παρά τις δηλώσεις του πως δεν άντεχε να φεύγει για καιρό μακριά από τη Σαντορίνη, στην πραγματικότητα υπέφερε εξίσου μένοντας για καιρό άπραγος, γράφοντας και σβήνοντας κλήσεις σε τουρίστες και ντόπιους παράνομους.

Μέσα σε τρεις μέρες, όση δηλαδή ήταν η διάρκεια του διαγωνισμού, είχαν χάσει τη ζωή τους, ένας κάθε μέρα, οι κριτές. Πριν απαντήσει θετικά στον φίλο του πως θα πήγαινε στην Κύπρο, είχε διαβάσει πολλές φορές όσα του είχε στείλει και αφορούσαν την υπόθεση, όμως κανένα, προφανές τουλάχιστον, σημάδι ή στοιχείο δεν έβρισκε για να στηρίξει την παραμικρή υποψία.

Θα μπορούσε να ήταν πολιτική πράξη, σκέφτηκε καθώς μπαίνοντας στην κεντρική σάλα του αεροδρομίου η θέα του ένοπλου φρουρού του υπενθύμισε τον τόπο και τα προβλήματά του. Η Κύπρος αδυνατούσε να λύσει με φιλικό τρόπο τα θέματα με τους Τούρκους. Τουλάχιστον όσο οι δεύτεροι εξακολουθούσαν να κατέχουν, παράνομα, μέρος του νησιού. Ίσως να είχαν σκοτώσει οι Τούρκοι τους δοκιμαστές από μίσος, για να εξευτελίσουν τους Κυπρίους, καταδεικνύοντας πως δεν ήταν σε θέση να προστατέψουν ούτε τους φιλοξενούμενούς τους. Το ξανασκέφτηκε, αλλά του φάνηκε απίθανο σαν σενάριο. Δεν ήταν δα τόσο μεγάλος ο διαγωνισμός ούτε και ιδιαίτερα αναγνωρισμένος, για να έχει νόημα μια τέτοια πράξη σαν σαμποτάζ. Βέβαια, αν αποδεικνυόταν κάτι τέτοιο, θα έπαιρνε μεγάλη διάσταση, αλλά έμοιαζε υπερβολικό και παρατραβηγμένο. Άλλωστε ο Ανδρέας, αν έδινε βάση σ' αυτές τις υποψίες, θα τις είχε εξαρχής αναφέρει.

Κεφάλαιο 3

Έδειχνε πως θα ήταν όμορφος άντρας ο Μιγκέλ. Ανάσκελα, με το αριστερό χέρι του περασμένο πάνω από το κεφάλι και το δεξί κοντά στο κορμί, στο ύψος σχεδόν της μέσης, σε μια στάση σαν να κοιμάται, με τα μάτια κλειστά, σφαλισμένα, κειτόταν νεκρός. Στα πόδια του ο φακός είχε απαθανατίσει το κύμα καθώς έσκαγε, ενώ το πρόσωπό του –δεν φαινόταν σ' αυτήν, ήταν μακρινή, το θυμόταν όμως ο Ανδρέας από μια άλλη πολύ πιο κοντινή φωτογραφία– ήταν ήρεμο, σαν να μην ήταν από πνιγμό ο θάνατος παρά από ύπνο χαλαρό κι ευτυχισμένο. Όταν οι άνθρωποι πνίγονται, έχουν τον τρόπο χαραγμένο στο πρόσωπο, τούτος εδώ έδειχνε ευτυχισμένος, σαν να το είχε ο ίδιος επιδιώξει ή αν άλλοι το είχαν προκαλέσει, το είχαν καταφέρει με πολλή τέχνη. Όπως τα χέρια, έτσι και τα πόδια ήταν ανοιχτά, με το δεξί λυγισμένο στο πλάι και το αριστερό στην ευθεία του σαν τεντωμένο να βάζει δύναμη να απαγκιστρωθεί από τη στεριά. Του έκανε εντύπωση το γιλέκο που φορούσε. Στο χρώμα πιο σκούρο κι από την πορφύρα, βρεγμένο από το θαλασσινό νερό είχε κολλήσει πάνω του, αλλά ακόμα έδειχνε κομψό και προσεγμένο. Τράβηξε το βλέμμα του από τη φωτογραφία και για μια στιγμή αφαιρέθηκε.

Οι φάκελοι με τις πληροφορίες για την υπόθεση έχασκαν ορθάνοιχτοι πάνω στο γραφείο. Δεκάδες φωτογραφίες των νεκρών αλλά και των τόπων όπου είχαν βρεθεί τα πτώματά τους γέμιζαν κάθε σπιθαμή του χώρου. Δεν είχε κλείσει μάτι όλες αυτές τις μέρες. Τα νεύρα του σαν κακοκουρδισμένες χορδές ταλαντώνονταν χωρίς μέτρο και αρμονία. Ο καφές, παρότι έρρεε ακόμα στις φλέβες του, οριακά τον βοηθούσε. Χωρίς ενέργεια το σώμα του είχε αφηθεί χαλαρωμένο πάνω στην πολυθρόνα η οποία στριφογύριζε γύρω από τον άξονά της με σχεδόν ανέναη εμμονή.

Όταν ο Φίλιππος μπήκε στο γραφείο, σηκώθηκε με ευχαρίστηση και τον καλωσόρισε αγχαλιάζοντάς τον.

«Καλώς ήρθες, χαίρομαι πολύ που σε βλέπω», είπε και τα μάτια του φωτίστηκαν. «Είμαι σε αδιέξοδο, ίσως και να φαντάζομαι

πράγματα, όμως πολλές οι συμπτώσεις και κάτι μου λέει πως δεν μπορεί να είναι όλες τυχαίες». Του έδειξε πού να καθίσει και τον ρώτησε αν ήθελε κάτι να πιει. «Είχες καλό ταξίδι; Η διαδρομή από το αεροδρόμιο ήταν ευχάριστη;» δεν έμοιαζε πως περίμενε απάντηση. «Σε έφερα στη Λεμεσό γιατί, όπως σου εξήγησα, εδώ διοργανώθηκε ο διαγωνισμός και εδώ πέθαναν οι δοκιμαστές...» βιαζόταν να τελειώσει με τα τυπικά.

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χρειάζομαι έναν καφέ», απάντησε ο Φίλιππος στην πιο σημαντική, μέχρι στιγμής, ερώτηση, συμφωνώντας για την καλή πτήση και το ευχάριστο της διαδρομής.

«Σ' ευχαριστώ», η παρουσία του εδώ ήταν πολύτιμη. Του πρόσφερε μια μεγάλη κούπα με μοσχομουριστό καφέ και κάθε άλλο παρά συνηθισμένο χαρμάνι θύμιζε. «Δεν σε εξαγοράζω, αλλά μπορώ να σου προσφέρω και ολόκληρο πρόγευμα, αν πεινάς, με αντάλλαγμα τις άμεσες υπηρεσίες σου».

Ο Φίλιππος τράβηξε μια ρουφηξιά, κυριολεκτικά απολαμβάνοντας τη γεύση του.

«Εμείς, ξέρεις, είμαστε ένας ήσυχος τόπος», συνέχισε ο Ανδρέας, «μόνο πολιτικές δολοφονίες εν δυνάμει μπορούν να μας απασχολήσουν, άλλες εγκληματικές ενέργειες δεν υπάρχουν στην ατζέντα μας. Τώρα γιατί συνέβη αυτό ούτε να φανταστώ δεν μπορώ», προτίμησε να μην πει άλλα, θα είχαν χρόνο για αναλύσεις.

«Θα χρειαστώ κάποιες πρόσθετες πληροφορίες και θα αρχίσω αμέσως. Δεν θα μείνω στο γραφείο σου, αν δεν έχεις αντίρρηση, θα δουλέψω από τον υπολογιστή μου στο ξενοδοχείο. Θέλω, όμως, να έχω πρόσβαση στα αρχεία σας. Μίλησες με την Ιντερπόλ; Θα μας βοηθήσουν; Ανεπίσημα να φανταστώ;» ο Φίλιππος μάλλον επιβεβαίωνε, αφού τα είχαν ήδη συζητήσει αυτά. «Θέλω να έχω επαφή κι εγώ απευθείας μαζί τους, θα χρειαστώ όσα στοιχεία μπορούν να μας διαθέσουν για τον καθέναν από τους γευσιγνώστες, τα οποία μετά θα εξετάσουμε και μαζί».

Κοιτάχτηκαν για μια στιγμή στα μάτια σχεδόν συνωμοτικά.

«Εκτός από τους Γάλλους, μόνο μαζί μου θα μιλάς, κανείς άλλος δεν γνωρίζει. Θα έχεις ό,τι ζητήσεις και μπορείς να χειριστείς

την υπόθεση όπως εσύ νομίζεις. Δεν θα φαίνεσαι, αλλά έχεις απόλυτη ελευθερία ακόμα και να καθοδηγήσεις, όταν θεωρήσεις σκόπιμο, την έρευνα», ήταν ανακούφιση για τον Ανδρέα η παρουσία του εδώ.

Ο ήλιος είχε από ώρα εγκαθιδρύσει την κυριαρχία του στον ουρανό και η μέρα έδειχνε πως θα ήταν ζεστή. Η άνοιξη παραχωρούσε τη θέση της στο καλοκαίρι και σαν αποχαιρετισμό σκόρπιζε τις μυρωδιές της απλόχερα. Η διάθεση άλλαζε χρώμα και το πράσινο άλλαζε τόνο, καθώς φλέρταρε ασύστολα με άλλες πιο ζεστές και πιο καλοκαιρινές αποχρώσεις. Ο Φίλιππος λάτρευε το καλοκαίρι, ακόμα κι όταν αυτό γινόταν καυτό και αποπνικτικό.

«Αλήθεια, ο διαγωνισμός ολοκληρώθηκε;» τελείωσε με τις σκέψεις και τα χρώματα τα οποία εναλλάσσονταν στο μυαλό του, «πώς το αντιμετώπισαν οι διοργανωτές;» Τα αραδιασμένα χαρτιά πάνω στο γραφείο του αστυνόμου τού κέντρισαν την προσοχή.

«Το Συμβούλιο ήταν στην αρχή πολύ θορυβημένο. Στη συνέχεια, όμως, η Στεφανί Μελιόλι, η σύμβουλός τους, τους καθησύχασε και έτσι ο διαγωνισμός κατάφερε να φτάσει στο τέρμα».

«Μελιόλι; Είναι Κύπρια;» σχολίασε μάλλον αφηρημένα.

«Ιταλίδα, ζει στην Κύπρο λίγο καιρό τώρα. Ερχόταν διακοπές με τους γονείς της από αρκετά χρόνια πριν. Γνωρίστηκε με τον κατάλληλο κόσμο εδώ και όταν αναζήτησε δουλειά, βρήκε αυτή. Μιλάει πολύ καλά τη γλώσσα μας και αγαπάει το νησί», εξήγησε ο Ανδρέας, αλλά ο Φίλιππος δεν άκουγε, είχε απορροφηθεί σ' αυτά που διάβαζε, μα κυρίως ανυπομονούσε να αποκαλύψει αυτά που δεν είχαν καταγραφεί και είχαν σίγουρα συμβεί.

Όταν ξανασήκωσε τα μάτια, αρκετή ώρα μετά, για να κοιτάξει τον φίλο του, συνειδητοποίησε πως ήταν μόνος στο γραφείο. Αναρωτήθηκε τι έγινε, αλλά σαν αναλαμπή θυμήθηκε πως κάποια στιγμή του είχε πει πως θα πήγαινε κάπου. Σίγουρα είχε ειπωθεί το πού, όμως όσο κι αν έστυβε το μυαλό του στη συζήτησή τους δεν μπορούσε να θυμηθεί.

«Κύριε Μελά;» μια νεαρή γυναίκα, ένστολη, εμφανίστηκε στην πόρτα και έβαλε τέλος στις αναζητήσεις του. «Ο αστυνόμος ζήτησε να τον περιμένετε στην είσοδο. Θα περάσει να σας πάρει σε πέντε λεπτά», του έδειξε τον δρόμο να την ακολουθήσει.

Διέσχισαν έναν μακρόστενο διάδρομο και φτάνοντας στο τέλος του η γυναίκα τον χαιρέτησε βιαστικά. Βγήκε έξω και περίμενε. Υπήρχε αναστάτωση και μια περίεργη κινητικότητα. Κάτι έμοιαζε να είχε συμβεί και όλοι ξαφνικά σαν να είχαν μπει στην πρίζα.

«Βρέθηκε νεκρός κι άλλος ένας δοκιμαστής. Αυτή τη φορά... από καρδιακή προσβολή», ο Ανδρέας εμφανίστηκε μπροστά του και παρκάροντας πρόχειρα τη μηχανή, χωρίς όμως να τη σβήσει, του πέταξε ένα κράνος στο χέρι. «Ανέβα, φεύγουμε. Θα σ' τα πω στον δρόμο», γκάζωσε ανυπόμονα, χωρίς να του αφήσει το παραμιχρό περιθώριο για σχόλια.

Πολύ μικρό νησί για τόσους θανάτους! σκέφτηκε και καβάλησε τη μηχανή περνώντας το κράνος στο μπράτσο του. Κοίταξε παραξενεμένος δεξιά κι αριστερά και για μια στιγμή ξαφνιάστηκε. Όλοι πήγαιναν στη λάθος κατεύθυνση. Ένα αυτοκίνητο πέρασε σύρριζα δίπλα του και ο Ανδρέας δεν έδειξε να θορυβείται. Αυθόρμητα μαζεύτηκε και έσφιξε τα πόδια του, κολλώντας τα πάνω στο ντεπόζιτο. Η κίνηση δεν πέρασε απαρατήρητη από τον οδηγό.

«Χαλάρωσε», γύρισε και του είπε ο Ανδρέας, «είμαστε στην Κύπρο, οδηγούμε ανάποδα από σας...»

Κεφάλαιο 4

Ο χώρος μπροστά από το Δημαρχείο Κάτω Πολεμιδίων ήταν γεμάτος κόσμος. Περιπολικά της αστυνομίας με τις σειρήνες να αναβοσβήνουν και αστυνομικοί να διώχνουν τους περιέργους περαστικούς που είχαν ήδη συγκεντρωθεί. Δύσκολα θα περνούσε απαρατήρητος αυτός ο τελευταίος θάνατος.

Οι δύο άντρες άφησαν τη μηχανή στη διασταύρωση Αγίου Γεωργίου και Ευαγγελιστρίας, πολύ κοντά εκεί που είχε αναφερθεί πως υπήρχε νεκρός, και βιαστικά κατευθύνθηκαν προς την είσοδο του σπιτιού. Ο Ανδρέας μπήκε πρώτος μέσα κάνοντας νεύμα στον Φίλιππο να τον ακολουθήσει. Δύο νοσοκόμοι, κουβαλώντας ένα φορείο που πάνω του κειτόταν ένας άντρας, φώναζαν αυστηρά να ελευθερωθεί η πόρτα για να περάσουν. Ο Ανδρέας τους έδειξε το σήμα του και τους σταμάτησε, έριξε μια βιαστική αναγνωριστική ματιά στον άντρα που δεν σάλευε, αντάλλαξε δυο λόγια μαζί τους κι έκανε στην άκρη, για να τους αφήσει να συνεχίσουν το μακάβριο ταξίδι. Ακριβώς από πίσω ένα δεύτερο ζευγάρι νοσοκόμων, μαζί κι ένας γιατρός αυτή τη φορά, έσπρωχναν μια αναπηρική καρέκλα με μια νέα γυναίκα πάνω της. Γύρω στα τριάντα, έμοιαζε σοκαρισμένη. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα, σαν να έκλαιγε από ώρες και τα κοντοκουρεμένα εβένινα μαλλιά της έδειχναν αναμαλλιασμένα και ακατάστατα. Το δεξί της χέρι τα μπερδευε και τα ξεμπερδευε συνέχεια σε μια κίνηση που δήλωνε όχι αμηχανία ή βαριεστημάρα, αλλά άγχος και πανικό μαζί. Το αριστερό της χέρι ήταν απλωμένο στο μπράτσο της καρέκλας και ο γιατρός, αυτή την ιδιότητα δήλωνε το καρτελάκι στη λευκή μπλούζα του, το κρατούσε απαλά, σαν να την καθυσύχαζε ή να την ηρεμούσε.

Με το σήμα στο χέρι ο Ανδρέας, βουβή σύσταση της ιδιότητάς του, έκανε την ερώτηση πολύ σιγά, για να μην προκαλέσει μεγαλύτερη αναστάτωση.

«Πώς είναι; Είναι απαραίτητο να μιλήσω μαζί της, χρειάζομαι κάποιες απαντήσεις».

«Είναι σε κατάσταση σοκ. Της έκανα πριν από λίγο μια ελαφριά ηρεμιστική, γι' αυτό τη βλέπετε τώρα έτσι. Ελάτε σε λίγο στο νοσοκομείο, αν θα έχει συνέλθει, μπορείτε να μιλήσετε μαζί της».

«Και ο άντρας;» χαμήλωσε ακόμα περισσότερο τη φωνή του, μόλις που ακούστηκε.

«Όταν ήρθαμε εμείς, ήταν ήδη νεκρός... Μιλούσαμε με τη γυναίκα από τον δρόμο και την καθοδηγούσαμε πώς να του κάνει ανάννηση, αλλά τελικά δεν τα κατάφερε...» ψιθύρισε ο γιατρός στο αυτί του Ανδρέα και το κομβόι συνέχισε τον δρόμο του.

Η σειρήνα του ασθενοφόρου στρίγγλισε απειλητικά και το όχημα άρχισε να απομακρύνεται, αφήνοντας πίσω του το συγκεντρωμένο πλήθος ανήσυχο να ρωτά και να ξαναρωτά, να υποθέτει και να φαντασιώνεται τι ακριβώς είχε συμβεί.

«Πήραν τον νεκρό; Ποιος ήταν;» ρώτησε τον Ανδρέα.

«Ο Τάσος Κανατάκος, συνεργάτης και χορηγός του διαγωνισμού».

«Και η κοπέλα στην καρέκλα;»

«Η Στεφανί Μελιόλι. Ήταν μαζί του όταν πέθαινε. Ειδοποίησε το Πρώτων Βοηθειών και προσπάθησε να τον επαναφέρει, αλλά χωρίς επιτυχία, όπως φαίνεται. Έχει σοκαριστεί», ήταν απογοητευμένος. «Θα τη δούμε, ελπίζω, αργότερα, όταν οι γιατροί το επιτρέψουν. Καημένη κοπέλα, δεν είναι και λίγο να σου μείνει ο άλλος στα χέρια».

«Γιατί ήταν μαζί αυτοί οι δυο; Και πού ακριβώς;» το βλέμμα και το ύφος του Φίλιππου υπαινισσόταν πολλά.

«Ήταν συνεργάτες... όσο για το πού... το μόνο που μου είπαν οι νοσηλευτές ήταν πως ο άντρας ήταν στο σαλόνι του σπιτιού της κυρίας...» δεν σκόπευε να τον αφήσει να μιλήσει, «ντυμένοι και οι δύο, αυτός νεκρός και η γυναίκα σε κατάσταση υστερίας. Μοιάζει να έπαθε καρδιακή προσβολή. Από τα λίγα τα οποία κατάφερε να φελλίσει η Μελιόλι κι από τη γνωμάτευση του γιατρού, έφτασε μαζί με το ασθενοφόρο και πρώτος επιβεβαίωσε τον θάνατο, ο Τάσος Κανατάκος πέθανε γιατί σταμάτησε η καρδιά του από φυσικά αίτια... ενδεχομένως και όχι...» συμπλήρωσε και κοντοστάθηκε.

«Ο τέταρτος νεκρός στη σειρά;» εξέφρασε την απορία ο Φίλιπος. Τόσες συμπτώσεις μαζεμένες δεν μπορούσαν να χωρέσουν στην πραγματικότητα. Δολοφονίες; Και το κίνητρο; Γιατί κάποιος να ήθελε να σκοτώσει κριτές οινογευσιγνώστες; Μια καλή ή μια κακή κριτική, στο πλαίσιο ενός διαγωνισμού κρασιού, δίνει ή στερεί ένα βραβείο, βοηθώντας ή όχι την προώθηση και τις πωλήσεις του, όμως δεν μπορεί να αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου. Κανένας, όσο παρανοϊκός κι αν ήταν, δεν θα μπορούσε να σκοτώσει επειδή θα του είχαν στερήσει μια διάκριση. Άλλωστε διαγωνισμοί κρασιών, όπως είχε διαβάσει, γίνονταν πολλοί στον κόσμο. Θα μπορούσε κάποιος οινοποιός να συμμετέχει σε αρκετούς διαφορετικούς. Δεν ήταν δυνατόν οι κριτές να ήταν παντού κοινοί. Όμως, ακόμα κι αν κάποια άτομα ήταν τα ίδια, η πιθανότητα να δοκίμαζαν και να αξιολογούσαν το ίδιο κρασί, το οποίο θα λάμβανε μέρος σε περισσότερους από έναν διαγωνισμούς, ήταν πολύ μικρή. Δεν μπορεί να υπήρχε συσχέτιση των νεκρών με την ιδιότητά τους ως κριτών. Χαμογέλασε, είχε γνωρίσει αρκετούς δοκιμαστές, κυρίως οινολόγους, θυμήθηκε πως μιλώντας μεταξύ τους και αστειευόμενοι έλεγαν πως κάποιοι δοκίμαζαν τόσο χάλια, που κυριολεκτικά άξιζαν σκότωμα... ποτέ όμως μέχρι τώρα δεν είχε φανταστεί πως θα μπορούσε να είναι αλήθεια. Σοβαρεύτηκε.

«Οι υπόλοιποι κριτές έχουν θορυβηθεί; Πώς έχουν συνδέσει τους θανάτους;» μόνο πανικό δεν χρειάζονταν. «Να φανταστώ πως παρακολουθούνται; Διακριτικά μεν, στενά δε;» ρώτησε τον Ανδρέα.

Και βέβαια τους παρακολουθούσαν. Μετά τον τρίτο νεκρό όμως. Τα γεγονότα έτρεξαν βιαστικά και ο χρόνος από το ένα θανατικό στο άλλο ήταν τόσο λίγος, ώστε να μην προλάβουν να τους θέσουν σε παρακολούθηση νωρίτερα.

«Τον Κανατάκο δεν τον παρακολουθούσαμε, δεν ήταν στην κριτική επιτροπή, ήταν στους οργανωτές. Ούτε και τη Μελιόλι. Δεν έχω τόσο κόσμο για να ελέγχω τους πάντες», είπε ο Ανδρέας και συνέχισε: «Μέχρι τώρα ήταν όλοι ψυχραιμοί, μετά το σημερινό όμως αποκλείεται να εξακολουθήσουν. Περιμένω τα χειρότερα, δεν ξέρω μέχρι πού θα φτάσει αυτό», έδειχνε κουρασμένος και καταβεβλημένος.

«Θα το σταματήσουμε», ακούστηκε πιο πολύ παρηγορητικός παρά σίγουρος για την έκβαση των γεγονότων ο Φίλιππος. «Υπάρχει κάτι το οποίο συνδέει τους νεκρούς μεταξύ τους και πρέπει να το βρούμε. Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση και τυχαίο όλο αυτό το θανατικό», χτύπησε στην πλάτη τον Ανδρέα φιλικά και στο μυαλό του ο ένας μετά τον άλλο οι νεκροί ξεκίνησαν παρέλαση. Κάθε θάνατος αποτελούσε μία μοναδική περίπτωση, αλλά σίγουρα κάπου, κάπως θα κούμπωνε και με τις άλλες. Χρειαζόταν μόνο να τις ξανακοιτάξει πιο προσεκτικά και σίγουρα περισσότερα σχολαστικά.

Κεφάλαιο 5

Ο Κουρτ Φραντς ήταν ένας θεόρατος άντρας, σχεδόν δύο μέτρα στο μπόι. Ζύγιζε εκατόν δέκα κιλά, όταν η κοιλιά του ήταν άδεια, ενώ όταν τη γέμιζε με μπίρες, μπορεί να έφτανε και τα εκατόν δεκάξι. Ήταν Γερμανός στην καταγωγή, γεννημένος στο Αμβούργο, από πατέρα ναυτικό και μάνα φουρνάρισσα. Ίσως γι' αυτό από μικρός ήταν πάντα χοντρός, ήταν ψωμάς και μέχρι το τέλος της ζωής του συνέχιζε να καταβροχθίζει τους υδατάνθρακες με τη σέσουλα.

Τα παιδικά του χρόνια ήταν σκληρά, ο πατέρας έλειπε, η μάνα δούλευε περίεργα ωράρια και ο Κουρτ αλήτευε τον περισσότερο καιρό έξω από το σπίτι. Τα γράμματα δεν ήταν το δυνατό του σημείο και στο σχολείο ήταν σχεδόν μονίμως σε κοπάνα. Μόνο το φαί και το μαγειρέμα του άρεσαν, τίποτα άλλο. Κι ήταν, αλήθεια, πολύ καλός και στα δυο. Τόσες ώρες μόνος στο σπίτι, είχε μάθει να μαγειρεύει και να δημιουργεί θεσπέσιες γεύσεις και ιδιαίτερα φαγητά. Στην αρχή η μάνα του τον είχε πάρει στο φιλό, με τον καιρό όμως κατάλαβε πως ο μικρός είχε μια κλίση μοναδική προς τη μαγειρική, την οποία δεν έπρεπε να αγνοήσει. Έτσι, πριν καλά-καλά τελειώσει το σχολείο, τον έστειλε να σπουδάσει μάγειρας. Και φυσικά, δεν άργησε ο νεαρός και άπειρος Κουρτ να ξεχωρίσει από το πλήθος και να διακριθεί.

Μάλιστα, ήταν τόσο καλός, ώστε τελειώνοντας τις βασικές γνώσεις, κέρδισε μια υποτροφία και έφυγε για να τις συνεχίσει στη Γαλλία αρχικά, στην Ελβετία στη συνέχεια. Οι περγαμηνές στη δουλειά έρχονταν η μία μετά την άλλη και ο Κουρτ γρήγορα βρέθηκε πρώτος σου σεφ σε εστιατόρια τα οποία είτε διεκδικούσαν αστέρια Μισελέν είτε τα είχαν ήδη κερδίσει κι αγωνίζονταν να τα διατηρήσουν.

Ήταν άκοπος στη δουλειά ο Κουρτ, είχε πείσμα και διεκδικούσε μέχρι τελευταίας ρανίδας το καθετί, μικρό ή μεγάλο, το οποίο του άξιζε ή νόμιζε πως του άξιζε. Δεν κατέθετε τα όπλα εύκολα, ήταν αγωνιστής και έφτανε πάντα μέχρι το τέλος. Έβαζε τον στόχο και το πάλευε μέχρι να κερδίσει. Δύσκολος και συχνά κακότεροπος ήταν

τα επίθετα με τα οποία τον στόλιζαν φίλοι κι εχθροί. Στην κουζίνα οι συνεργάτες του υπέφεραν, αλλά λόγω της μεγάλης αναγνωρισιμότητας από τη συνεργασία μαζί του οι κακοί του τρόποι και οι παραξενιές του πολλές φορές παραμερίζονταν και έρχονταν σε δεύτερη μοίρα. Είναι τόσο φιλόδοξοι οι άνθρωποι μερικές φορές, ώστε μπορούν να κάνουν τα πάντα για να διακριθούν και να αναδειχθούν στην εκάστοτε ιεραρχία. Και οι μάγειρες δεν αποτελούν την εξαίρεση του κανόνα!

Ο Κουρτ έμαθε να πίνει και να αγαπά το κρασί, δεν ήταν όμως αλκοολικός. Δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό του μια τέτοια αδυναμία. Οι αδύνατοι άνθρωποι και τα πάθη τους τον αηδίαζαν όσο τίποτα στον κόσμο. Με τον καιρό ασχολήθηκε περισσότερο με το κρασί, πήρε μαθήματα, δοκίμασε τόνους από ακριβά και διαφορετικά κρασιά και κατάφερε να φτιάξει ένα δικό του μικρό αμπέλι, κοντά στα πέντε εκτάρια. Η παραγωγή του κάλυπτε κυρίως τις ανάγκες του εστιατορίου του, με μια πολύ μικρή ποσότητα να περισσεύει για πώληση σε τρίτους. Ακόμα όμως κι όταν έγινε γνωστό και οι κριτικοί το αποθέωσαν, ο Κουρτ δεν άλλαξε το πρόγραμμά του. Ελάχιστες φιάλες πωλούνταν εκτός του «Λε Κορντόν», έτσι έλεγαν το εστιατόριό του, και μόνο σε πολύ εκλεκτούς πελάτες, οι οποίοι δύσκολα δεν θα μπορούσαν να πείσουν τον οποιονδήποτε, πόσο μάλλον τον Γερμανό μάγειρα, με τη βοήθεια του χρήματος, πως τις άξιζαν και με το παραπάνω.

Ήταν και παραδόπιτος ο Κουρτ, αλλά είχε πάντα σχέδιο και στρατηγική. Μπορεί να μην έπαιρνε τα γράμματα στο σχολείο, όμως ήταν τετραπέρατος.

Σε διαγωνισμούς κρασιού δεν συμμετείχε συχνά, η δουλειά του ήταν τέτοια που δεν είχε χρόνο για ταξίδια, όμως η Κύπρος ήταν ένας προορισμός με γαστρονομικό ενδιαφέρον, αφού η Μεσόγειος είχε πολλά μαγειρικά θέματα να του προσφέρει. Κάθε φορά στο εστιατόριό του είχε μια πρόταση διαφορετική για τους πελάτες και τώρα ήταν η σειρά της μεσογειακής διατροφής. Το πρόγραμμά του περιλάμβανε ένα ταξίδι στην Ελλάδα και την Κύπρο. Έτσι, όταν τον προσκάλεσαν, δέχτηκε, αφού το δέλεαρ της διαφορετικής κουζίνας

και της γαστρονομικής διερεύνησης, που θα έκανε παράλληλα με τη γευστική δοκιμή των κρασιών, έμοιαζε πολύ ενδιαφέρον.

Την πρώτη μέρα του διαγωνισμού, δεύτερή του στο νησί, αφού είχε φτάσει την προηγούμενη, μετά τη γευστική δοκιμή ο Κουρτ χάθηκε από την παρέα. Όταν τον αναζήτησαν οι διοργανωτές στο ξενοδοχείο του, ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν τους επιβεβαίωσε πως ο Γερμανός είχε φύγει μόνος. Δεν είχε ζητήσει ταξί ούτε άλλες πληροφορίες σχετικά με τον προορισμό του, είχε ντυθεί πρόχειρα και είχε αναχωρήσει, σαν να γνώριζε πολύ καλά και πού πήγαινε και πώς θα έφτανε εκεί.

Όταν τον ξαναβρήκαν, δεν μπορούσε σχεδόν να κινηθεί ούτε να μιλήσει, σαν να είχε πάθει παράλυση ή εγκεφαλικό. Ήταν σε μια ταβέρνα, μικρή και εντελώς οικογενειακή, όχι πολύ κοντά στο ξενοδοχείο. Οι ιδιοκτήτες περιέγραψαν πως είχαν εμφανιστεί δύο τύποι καλοβαλμένοι και καλοστεκούμενοι, και είχαν ζητήσει, εκτός όλων των άλλων που θα έτρωγαν, να τους μαγειρέψουν και κάποια μανιτάρια τα οποία είχαν φέρει μαζί τους. Δεν είχαν λόγο να αρνηθούν. Άλλωστε ο μεγαλόσωμος τους είπε πως και ο ίδιος ήταν μάγειρας, και μάλιστα γνωστός στα μέρη του, και πως θα μπορούσε να μπει στην κουζίνα να τα μαγειρέψει και μόνος του. Φαίνονταν καλοί πελάτες, είχαν ήδη παραγγείλει πολλά φαγητά και μια τηγανιά μανητες δεν ήταν δα τόσο πολύπλοκη εργασία και δεν θα τους δημιούργουσε πρόβλημα. Στη συνέχεια ο φίλος του αποχώρησε, κάποιιο τηλεφώνημα έγινε, το οποίο φάνηκε πως ήταν επείγον, γιατί τον άκουσαν να εξηγγεί πως δυστυχώς κάποιιο πρόβλημα είχε προκύψει κι έπρεπε να τον αφήσει. Πλήρωσε προκαταβολικά, τοις μετρητοίς, περισσότερα απ' όσα αντιστοιχούσαν στον λογαριασμό των δυο, και με την υπόσχεση πως αν τα κατάφερνε, θα επέστρεφε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, έφυγε. Τελικά, δεν επέστρεψε ποτέ.

Όταν ο Κουρτ έφαγε τα μανιτάρια, δεν πέρασε πολλή ώρα κι άρχισε να μην αισθάνεται καλά. Έχασε την ισορροπία του, έπεσε από την καρέκλα και έμεινε εκεί ακίνητος και άφωνος σαν παράλυτος. Το διπλανό τραπέζι τον εντόπισε πρώτο και έτρεξε να του δώσει βοήθεια. Στη συνέχεια ειδοποιήθηκε ασθενοφόρο και μεταφέρθηκε

στο νοσοκομείο. Η ζημιά, όμως, είχε ήδη γίνει. Οξεία ηπατική ανεπάρκεια είπαν οι γιατροί, μη αναστρέψιμη η τελική γνωμάτευση. Ο θάνατος ήταν το απολύτως φυσικό επακόλουθο.

Η νεκροψία ακόμα δεν είχε γίνει, αλλά όλοι περίμεναν πως δεν θα έδειχνε τίποτα άλλο από αυτό που φαινόταν. Ήταν θέμα χρόνου να ταυτοποιηθεί το δηλητήριο τωνμανιταριών και να αποδοθεί σ' αυτό η αιτία του θανάτου. Η τοξίνη πρέπει να ήταν δυνατή, γιατί αφότου εκδηλώθηκαν τα συμπτώματα και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, ο χρόνος του άρχισε να μετρά αντίστροφα με γρήγορο ρυθμό. Στις επόμενες είκοσι ώρες είχε ήδη πεθάνει.

Πού βρήκε ταμανιτάρια; Ποιος ήταν μαζί του εκείνο το βράδυ; Συνδεόταν η εξαφάνιση αυτού του άντρα με ό,τι συνέβη στον μάγαιρα λίγο αργότερα; Ήταν απλώς τυχερός καθώς έφυγε νωρίς ή γνώριζε πως το φαγητό ήταν θανατηφόρο; Η μία μετά την άλλη οι ερωτήσεις βομβάρδιζαν το μυαλό του Φίλιππου, όμως χωρίς στοιχεία δεν υπήρχαν απαντήσεις. Αποφάσισε να κλείσει προς το παρόν την υπόθεση του Κουρτ, αργότερα θα την ξανάβλεπε.

Με τον Ανδρέα είχαν ήδη περάσει στο σαλόνι του σπιτιού. Άρχισε να ψαχουλεύει τον χώρο. Είχαν έρθει για επιτόπιο έλεγχο και αυτή έπρεπε να είναι τώρα η προτεραιότητά του. Στο χαμηλό ξύλινο τραπέζακι που δέσποζε στο κέντρο του δωματίου υπήρχε μόνο λίγο χυμένο κρασί και ένα ποτήρι άδειο, χωρίς σημάδια ή ίχνη από κραγιόν. Μάλλον ο άντρας θα έπινε από αυτό. Το άλλο ποτήρι έλειπε, όπως έλειπε και το μπουκάλι. Στο πάτωμα, από ακριβό μαρμάρινο πλακάκι, υπήρχε ένας κόκκινος λεκές, δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν από κρασί, σκουπισμένος πρόχειρα με χαρτί. Έσκυψε και κοίταξε προσεκτικότερα. Υπήρχαν γυαλιά, διαφανή αλλά και πράσινα, μικρά και μεγάλα κομμάτια παντού. Ένα κυλινδρικό λευκό κομμάτι, σαν πόδι από κολονάτο ποτήρι, επιβεβαίωσε τις υποψίες του. Το μπουκάλι και το άλλο ποτήρι θα είχαν σπάσει, αδειάζοντας το περιεχόμενό τους στο πάτωμα. Τα γυαλιά σκορπίστηκαν παντού και μαζεύτηκαν μάλλον πρόχειρα, γι' αυτό και υπήρχαν ακόμα λίγα, διάσπαρτα σε διάφορα σημεία. Ένα μισοάδειο πιάτο με τυριά, ένα μπολ με κριτσίνια κι ένα πλαστικό μπουκάλι του νερού, χωρίς πε-

ριεχόμενο επίσης, ήταν ό,τι άλλο βρέθηκε πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού. Το τασάκι, άδειο, αλλά λερωμένο, και ένα πακέτο τσιγάρα μάρκας Ζιτάν, ακόμα κλειστό με τις ζελατίνες του, συμπλήρωναν τον διάκοσμο.

Κοίταξε τον Ανδρέα.

«Ζιτάν; Γιατί; Ποιος είναι ο γαλλοτραφής καπνιστής;»

Η απάντηση ήρθε άμεση.

«Ο Τάσος είχε ζήσει μεγάλο διάστημα εκτός Κύπρου. Είχε κάνει σπουδές και στο Παρίσι, ίσως εκεί να τα είχε συνηθίσει και επιστρέφοντας να τα συνέχισε...» σκέφτηκε λίγο ακόμα και συμπλήρωσε: «Ξέρω πως η Στεφανί μιλάει γαλλικά, αλλά δεν ξέρω αν έχει πάει ποτέ της στη Γαλλία... ή αν καπνίζει».

Ο Φίλιππος έμοιαζε πως τον άκουγε προσεκτικά.

«Τι ξέρεις, αλήθεια, για την κοπέλα; Τη γνωρίζεις; Έχετε συναστραφεί ποτέ;» του δημιουργήθηκε η επιθυμία να μάθει όσο περισσότερα μπορούσε γι' αυτήν και τη ζωή της.

«Όχι, δεν έτυχε να τη γνωρίσω ποτέ, παρότι, όπως σου είπα, επισκεπτόταν το νησί από έφηβη. Χαίρει, όμως, εκτίμησης απ' όσους συνεργάστηκαν ή έκαναν παρέα μαζί της. Έχω συγκεντρώσει κάποια στοιχεία, αλλά δεν μοιάζουν σημαντικά για την υπόθεση. Όσο για τη σχέση της με τον Τάσο, αυτή είναι μάλλον αδιευκρίνιστη», έβγαλε την απόφασή του.

Ο Φίλιππος τον κοίταξε και χαμογέλασε.

«Είναι ωραία γυναίκα η Στεφανί;»

Ο φίλος του βεβαιώθηκε πως ήταν μόνοι στον χώρο προτού του απαντήσει, δεν ήθελε να τους ακούσουν οι άλλοι να μιλούν για τέτοια θέματα.

«Είναι πολύ όμορφη, αν και... μάλλον αυστηρή. Οι πληροφορίες μου, από τους ανθρώπους του Αμπελοοινικού Συμβουλίου, τους συνεργάτες της, είναι πως πρόκειται για εξαιρετική επαγγελματία, έξυπνη, εφευρετική, επίμονη, πολύ σχολαστική και απόλυτα ικανή».

«Και με τον Κανατάκο;» η συζήτηση αποκτούσε ενδιαφέρον.

«Ο Τάσος ήταν χαμηλού προφίλ άνθρωπος. Φαινόταν να της έχει μεγάλη αδυναμία. Δεν ξέρω τι έτρεχε ανάμεσά τους, αν ήταν

ερωτική σχέση, πάντως ποτέ δεν το ισχυρίστηκαν ή το πρόβαλαν. Όμως, τι άλλο μπορεί να συνδέει δύο ετερόφυλους οι οποίοι δεν φαίνεται να γνωρίζονται πολλά χρόνια, αλλά μοιάζουν κολλητοί;» μάλλον κουτσομπολίστικη ήταν η κουβέντα, αφού αποδείξεις δεν είχε ο Ανδρέας.

Ο Φίλιππος κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι. Ήθελε λίγο χρόνο ακόμα για να σχηματίσει άποψη.

«Να πάμε καλύτερα στο νοσοκομείο», είπε. «Μόλις συνέλθει η γυναίκα, καλό είναι να είμαστε εκεί, μήπως και μας μιλήσει. Είναι σημαντική η μαρτυρία της».

Ολοκλήρωσαν την επιθεώρηση στον τόπο του συμβάντος. Κοίταξαν λίγο και στην κουζίνα, όμως δεν υπήρχαν άλλα ίχνη ή αποδεικτικά στοιχεία. Μόνο στον σκουπιδοτενεκέ, κάτω από τα ντουλάπια του νεροχύτη, τα σπασμένα γυαλιά επιβεβαίωναν περίτρανα τις υποθέσεις που είχαν κάνει ωρίτερα. Άφησαν έναν αστυνομικό μέσα στο σπίτι. Θα χρειαζόταν να βγάλουν ένταλμα να το ερευνήσουν και δεν ήθελαν να μπουν κι άλλοι μέσα. Βγήκαν έξω επιταχύνοντας τον βηματισμό τους. Το νοσοκομείο δεν ήταν πολύ μακριά και λίγο περπάτημα θα πίστωνε χρόνο για σκέψη και κουβέντα.

Τα ευρήματα της επιτόπιας εξέτασης έρχονταν περαιτέρω διερεύνησης. Ο Ανδρέας είχε δώσει οδηγίες ό,τι αντικείμενο είχε βρεθεί να εξεταστεί από τη Σήμανση. Τα αποτελέσματα αυτά μαζί με τη νεκροψία και την κατάθεση της Στεφανί, όταν θα συνερχόταν, θα έριχναν φως στον ξαφνικό θάνατο του άντρα. Προς το παρόν όλα έμοιαζαν απολύτως φυσιολογικά, αλλά το σερί των νεκρών φώναζε πως ήταν αδύνατον να είναι.

Άραγε, ο Τάσος πόσο καλά γνώριζε τους άλλους νεκρούς; Και οι υπόλοιποι; Ήταν ασφαλείς ή κινδύνευε η ζωή τους; Ο διαγωνισμός είχε τελειώσει, αλλά οι εναπομείναντες δεν είχαν φύγει ακόμα από το νησί. Ήταν θέμα χρόνου πια να δημιουργηθεί μεγάλη ανησυχία. Χρειαζόταν οπωσδήποτε να τους ηρεμήσουν εμπνέοντάς τους εμπιστοσύνη με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Η αστυνομία είχε καταφέρει να κρατήσει μακριά τα μέσα ενημέρωσης, αλλά με τον Κανατάκο νεκρό, έναν άνθρωπο ιδιαίτερα σημαίνοντα στην Κύπρο,

ο χρόνος μετρούσε αντίστροφα. Η είδηση θα έσκαγε σαν βόμβα. Ευτυχώς, οι δημοσιογράφοι βούταγαν σιγά-σιγά την πένα τους στο μελάνι, αφού χωρίς την ενημέρωση δεν είχαν προλάβει να συσχετίσουν τα πρόσωπα μεταξύ τους και, επομένως, να δώσουν μεγάλη έκταση στα γεγονότα.

Συνειρμικά ο Φίλιππος σκέφτηκε τον άλλο νεκρό δοκιμαστή, τον δημοσιογράφο. Είχε τον πιο βίαιο θάνατο κι όταν τον ανακάλυψαν, ευτυχώς κάλεσαν αμέσως την αστυνομία. Ο Ανδρέας σε συνεργασία με τον διευθυντή του ξενοδοχείου προσπάθησε, όσο γινόταν, να μην προβληθεί και να κρατηθεί μια κάποια μυστικότητα. Είχε ζητήσει διακριτικότητα, άλλωστε ο τρόπος με τον οποίο είχε πεθάνει το επέβαλλε, όμως κάτι είχε ήδη αρχίσει να διαρρέει.

Κεφάλαιο 6

Άγγλος στην καταγωγή και δημοσιογράφος στο επάγγελμα ήταν ο Τομ Ρατς. Για αρκετά χρόνια θεωρήθηκε ο απόλυτος γκουρού της γευσιγνωσίας, ο φόβος και ο τρόμος κάθε εστιατορά αλλά και κάθε μεγάλου μάγειρα. Η πένα του ήταν πάντα κοφτερή και σπάνια μπορούσε να εκθειάσει κάποιον. Όταν φυσικά το έκανε, αυτός ο κάποιος γινόταν πολύ σύντομα διάσημος. Οι κακές γλώσσες τον κατηγορούσαν για χρηματισμό ή ακόμα και για εκβιασμό, όμως επίσημη καταγγελία δεν υπήρχε, τουλάχιστον καταγεγραμμένη.

Στα νιάτα του έπινε πολύ και ήταν τζογαδόρος. Η γυναίκα του, γόνος πλούσιας οικογένειας, τον είχε ξελασπώσει πολλές φορές. Έξι φορές τον είχε παρατήσει και άλλες τόσες τον είχε ξαναμαζέψει. Τον αγαπούσε, και ο Τομ πάντα έβρισκε τρόπο να την πείθει. Είχαν και δύο γιους, τους οποίους λάτρευε. Όταν βρισκόταν μαζί τους, γινόταν πάντα άλλος άνθρωπος, ο τρυφερός και στοργικός πατέρας που καθένας θα ζήλευε. Ίσως αυτή η πατρική σχέση κάθε φορά να μαλάκωνε και την καρδιά της γυναίκας του και να την έκανε να προσθέτει ακόμα μία συγχώρεση στη συλλογή των λαθών της μαζί του.

Κάποια στιγμή το άστρο του έλαμψε και μεσουράνησε στο στερέωμα της γαστρονομίας. Η εποχή ήταν ευνοϊκή, ο Τομ φάνηκε τυχερός και την εκμεταλλεύτηκε. Το όνομά του αναφερόταν συχνά και ο ίδιος έγραφε στα πλέον έγκριτα γαστρονομικά περιοδικά. Η γνώμη του έγινε σημαντική και οι φανατικοί αναγνώστες κρέμονταν κυριολεκτικά από τα χείλη του Άγγλου για να φάνε και να πιουν. Είχε άποψη για οτιδήποτε φαγώσιμο ή πόσιμο και το χειρότερο ήταν πως σπάνια αυτή ήταν ευγενική. Τώρα, γιατί ένας «κακιασμένος» κριτικός, έτσι τον χαρακτήριζαν πάντα, είχε καταφέρει να δημιουργήσει ρεύμα ήταν απορίας άξιο. Ίσως να εντυπωσίαζε τους αφελείς με την ωμή ειλικρίνειά του και να τους έπειθε ευκολότερα χρησιμοποιώντας σκληρή γλώσσα. Η καλή κριτική συχνά υποψιάζει και παρερμηνεύεται σαν λάδωμα, ενώ η κακή σε εποχές ευμάρειας πουλάει ήθος. Πολλοί αρέσκονται να τους θεωρούν κακούς, άλλωστε πόσο δύσκολο

είναι κάποιος να κρίνει και να κατακρίνει εκ του ασφαλούς τη δουλειά κάποιου άλλου; Ο Τομ στις δόξες του μπορούσε με μία πρόταση να δυναμιτίσει την κουζίνα του καλύτερου σεφ, κι ας μη γνώριζε ο ίδιος πώς να τηγανίσει σωστά ένα αυγό. Το δύσκολο δεν είναι για κάποιον να κάνει σχολιασμό, το δύσκολο είναι να παράγει, και μάλιστα προϊόντα σαν το φαγητό και το ποτό που υπόκεινται στους πλέον υποκειμενικούς σχολιασμούς και κρίσεις.

Κάποτε το φωτεινό άστρο του θάμπωσε και ο Τομ έπαψε να είναι τόσο πολύ της μόδας. Τα άκρα έχασαν τη γοητεία τους. Το όνομά του δεν φιγουράριζε πια στα πλέον διάσημα περιοδικά του χώρου, οι δε στήλες του όλο και υπολείπονταν σε λέξεις και νοήματα.

Η πρόσκληση στην Κύπρο ήρθε κουτί. Ένας τοπικός διαγωνισμός σε μια χώρα με παντελώς άγνωστη οινική κουλτούρα για τον περισσότερο κόσμο μπορεί και να του άνοιγε πάλι πόρτες, κλειστές και απόμακρες από καιρό. Η μόδα στην αρθρογραφία είχε μια τάση για το νέο, το άγνωστο, το διαφορετικό. Ένα δυνατό άρθρο του για τα κυπριακά κρασιά, το οποίο μπορεί να αγοραζόταν από ντόπια περιοδικά αλλά και από μεγάλα ευρωπαϊκά, θα τον ξελάσπωνε για λίγο, αφού αυτή την περίοδο χρωστούσε πάλι σε αρκετούς. Αν μη τι άλλο, η φήμη του έριχνε ακόμα φως στη μίζερη ζωή του, αφού για το μέγεθος και την τάξη του συγκεκριμένου διαγωνισμού εξακολουθούσε να διαθέτει πολύ περισσότερα προσόντα.

Η φωτογραφία με την αυτοσχέδια κρεμάλα έγγραφε ακόμα εικόνες στο μυαλό του Φίλιππου. Τι τραγικό! Ο δημοσιογράφος βρέθηκε απαγχονισμένος μέσα στο δωμάτιό του. Αυτοκτονία ήταν η με την πρώτη ματιά γνωμάτευση της αστυνομίας. Κρεμασμένος από τον λαιμό με σχοινί περασμένο στο ξύλινο δοκάρι, το οποίο δεν κοσμούσε απλώς την οροφή, αλλά ήταν δομικό υλικό της, και ακριβώς από κάτω του μια καρέκλα πεταμένη, σαν από κλοτσιά, μόνο έργο αυτόχειρα έμοιαζε. Στο πάτωμα μια ελαφρώς τσαλακωμένη επιστολή ζωγράφιζε με δραματικό τρόπο την αφορμή αυτής της απονενομημένης ενέργειας. Η γυναίκα του τον παρατούσε για πολλοστή φορά, κι αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη, αφού μετακόμιζε στην αδελφή της στη Νέα Ζηλανδία, και της απαντούσε.

Η αιτία ίσως να ήταν βαθύτερη. Τα χρέη, η καριέρα στο ναδίρ και ο κατακερματισμός της οικογένειας, με τη γυναίκα και κυρίως τα παιδιά του να φεύγουν για άλλη ήπειρο, θα μπορούσαν να ήταν όχι μία, όχι δύο, αλλά πολλές και σοβαρές αιτίες για να τεματίσει κάποιος τη ζωή του.

«Αγαπημένη μου», ξεκινούσαν οι πρώτες αράδες, «ξέρω, πολλές φορές τα τελευταία χρόνια βρέθηκες στο κενό με τις λανθασμένες κινήσεις μου και γι' αυτό σου ζητάω να με συγχωρέσεις. Η αυτοκτονία μοιάζει πια για μένα μονόδρομος. Η δουλειά μου δεν πάει καθόλου καλά και η σχέση μας, το μόνο σοβαρό σημείο αναφοράς στη ζωή μου, έχει κλονιστεί βαριά...» Σε περισσότερο από δύο σελίδες κείμενο αράδιαζε συγγνώμες και μετανοούσε για τα πάντα: «... αν τα παιδιά μου φύγουν μακριά, δεν έχω λόγο να ζω...» συνέχιζε υπαινικσόμενος την αυτοκτονία του. Ένα φλύαρο γράμμα, φορτισμένο συναισθηματικά, παρόμοιο περισσότερο με υποσχετική επιστολή για αλλαγή συμπεριφοράς, το οποίο και θα είχε νόημα μόνο αν ο αυτόχειρας άλλαζε γνώμη σχετικά με την αυτοκτονία. Κάτι που, όμως, τελικά δεν συνέβη.

Ο Φίλιππος είχε διαβάσει πάνω από τρεις φορές τις πυκνογραμμένες αράδες του δημοσιογράφου μήπως καταφέρει να βγάλει κάποιο νόημα, αλλά μάταιος κόπος. Όμως, όλο αυτό το δράμα ήταν αληθινό; Ή ήταν σκηνοθετημένο και πολύ καλά παιγμένο; Αν κάποιος έγραψε το γράμμα και το άφησε στο δωμάτιο, στη σκηνή του θανάτου; Πότισε σχεδόν μέχρι λιποθυμίας τον δημοσιογράφο αλκοόλ –βρέθηκε να έχει καταναλώσει περισσότερο απ' όσο μπορούσε να συγκρατήσει το αίμα του– και μετά τον κρέμασε με θαυμαστό τρόπο; Αφού τα μόνα αποτυπώματα στο σχοινί ήταν αυτά του ίδιου του θύματος. Αν ο Τομ ήταν ο μόνος νεκρός, μπορεί και να μην έψαχναν ποτέ άλλη, εκτός της αυτοκτονίας, εξήγηση, όμως δεν ήταν.

Ο τρόπος με τον οποίο βρέθηκε κρεμασμένος καθώς και τα ίχνη πάνω στο σχοινί φανέρωναν πως πριν πεθάνει μπορεί και να είχε προσπαθήσει να το αποτρέψει. Σαν να είχε μετανιώσει, αλλά ήταν μάλλον αργά. Τα χέρια του είχαν τριφτεί βίαια πάνω στο νήμα από το οποίο αιωρούνταν στο κενό, ενώ η ποσότητα της αδρεναλίνης στο

αίμα του έδειχνε ακριβώς την ταραχή του πριν σταματήσει να αναπνέει. Κάθε ετοιμοθάνατος διακατέχεται από αγωνία, όμως αν ο θάνατος είναι επιλογή, αυτή φυσιολογικά δεν είναι λιγότερη;

Κεφάλαιο 7

«Ποιος βρήκε τον Ρατς;» ρώτησε ο Φίλιππος καθώς περπατούσαν και η ερώτηση ακούστηκε εντελώς άσχετη με τα προηγούμενα. Ο Ανδρέας, αν και γνώριζε πως το μυαλό του φίλου του έτρεχε από τη μία περίπτωση στην άλλη όπως η μέλισσα από λουλούδι σε λουλούδι, αιφνιδιάστηκε με την απορία.

«Κάποιος από τους πρωινούς υπαλλήλους. Τον αναζήτησαν στο δωμάτιο, γιατί δεν τον είχαν δει να βγαίνει, δεν απαντούσε σε σταθερό ή κινητό τηλέφωνο και δεν ήταν στο πούλμαν με τους δοκιμαστές που βρισκόταν καθ' οδόν προς τον χώρο του διαγωνισμού. Ο πρωινός υπάλληλος μπήκε μέσα με αντικλείδι και αντίκρισε το μακάβριο θέαμα ενός ανθρώπου απαγχονισμένου. Ευτυχώς, δεν πανικοβλήθηκε. Κάλεσε αμέσως τον διευθυντή κι αυτός με μεγάλη διακριτικότητα εμάς...» Μικρή σιγή ακολούθησε την απάντησή του: «Ο τρόπος, πάντως, έδειχνε πως ό,τι συνέβη δεν ήταν παρόρμηση της στιγμής».

Και πώς θα μπορούσε άλλωστε; Σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου είναι λίγο δύσκολο να βρεθεί σχοινί μπουγάδας, διότι τέτοιο χρησιμοποιήθηκε, και μάλιστα τόσο δυνατό και τόσο μακρύ· η απόσταση από την οροφή του νεοκλασικού ήταν κοντά στα τέσσερα μέτρα. Ο τρόπος, επίσης, που περάστηκε και στερεώθηκε από το ταβάνι έδειχνε πως ο αυτόχειρας το είχε προσχεδιάσει και δεν του προέκυψε η απόφαση σε μια στιγμή απελπισίας. Στο δωμάτιο δεν βρέθηκε σκάλα, όποιος είχε στήσει την κρεμάλα είχε τυλίξει το σχοινί γύρω από τη δοκό στο ταβάνι, πετώντας το και κυκλώνοντάς το τουλάχιστον δύο φορές ώστε να το ασφαλίσει. Στη συνέχεια ένωσε τα ελεύθερα άκρα, αφήνοντας ικανό μήκος στο ένα από τα δύο για να δημιουργήσει τη θηλιά. Η αυτοσχέδια κατασκευή ήταν αρκετά δύσκολη και χρειαζόταν ψυχραιμία και οπωσδήποτε νηφαλιότητα.

«Μας έφερε στην Κύπρο τον τρόπο αυτοκτονίας της πατρίδας του. Στην Αγγλία και τον Καναδά ο απαγχονισμός με σχοινί δεν είναι ο συνηθέστερος τρόπος για να αυτοκτονήσουν; Οι άντρες...» έκανε μια

μικρή διακοπή ο Φίλιππος, «γιατί οι γυναίκες προτιμούν το δηλητήριο», ολοκλήρωσε την πρόταση.

«Και στην Αμερική; Ποια είναι τα στατιστικά; Φαντάζομαι τα όπλα πρέπει να αποτελούν την επικρατέστερη επιλογή», η μακάβρια συζήτηση δεν έλεγε να πάρει τέλος καθώς ο Ανδρέας τη συνέχιζε.

«Φυσικά τα όπλα έρχονται πρώτα. Για την Αμερική μιλάμε, όπου είναι σχεδόν ελεύθερα. Ακολουθεί το κρέμασμα, όχι όμως με μεγάλη διαφορά. Βλέπεις, δεν είναι και τόσο δύσκολο και δεν απαιτεί μεγάλο κόπο. Και αν σκεφτείς πως πέντε αιώνες πριν αυτός ο θάνατος θεωρείτο ατιμωτικός...» συμπλήρωσε ο Φίλιππος, «αλλά για τον Τομ μάλλον λύτρωση ήταν...» επανέφερε και πάλι την υπόθεση στην κουβέντα τους, «αν και δεν καταλαβαίνω τι μεσολάβησε κι αποφάσισε να το κάνει εδώ, στην Κύπρο. Μιλήσατε με τη γυναίκα του;»

«Όχι, δεν καταφέραμε να επικοινωνήσουμε ακόμα, βλέπεις, δεν είναι στο σπίτι της. Την αναζητά και η αγγλική αστυνομία, για να της πει τα δυσάρεστα. Ούτε αυτή ούτε τα παιδιά ήταν εύκολο να ξετρυπώσουμε. Αν όντως έχουν φύγει για τη Νέα Ζηλανδία, θα είναι δύσκολο να τους εντοπίσουμε», ο Ανδρέας άνοιξε το κινητό κι άρχισε να ψάχνει, «Φιόνα Μακντόναλτ είναι το όνομά της».

«Σίγουρα Σκωτσέζα», τον διέκοψε ο Φίλιππος συμπεραίνοντας από το χαρακτηριστικό «Μακ» στο επίθετο.

«Έχουμε δώσει εντολή να επικοινωνήσουν με την οικογένειά της στο Θέρσο...» χαμογέλασε με τη σιγουριά του, «στη βόρεια Σκωτία. Ίσως γνωρίζουν κάτι παραπάνω για το πού μπορούμε να βρούμε την κυρία Φιόνα. Η μαρτυρία της θα ρίξει ενδεχομένως φως στην υπόθεση και θα μας βοηθήσει να αποφασίσουμε αν ψάχνουμε μόνο για αυτοκτονία ή και για εγκληματική ενέργεια».

Στο μεταξύ έφτασαν στο Γενικό Νοσοκομείο, το οποίο ήταν σε εφημερία και έσφυζε από κίνηση και βοή. Παρακάμπτοντας ένα σωρό κόσμο μπήκαν μέσα και κατευθύνθηκαν προς τη γραμματεία. Ο Ανδρέας αγνόησε την ουρά και προωθήθηκε, όμως μπροστά στην απειλή ενός εξαγριωμένου κυρίου που είχε σηκωθεί και κινούνταν βιαστικά προς το μέρος του οπισθοχώρησε για λίγο. Του έδειξε την

αστυνομική ταυτότητα και με ήπιο τόνο σχεδόν τον διέταξε να ηρεμήσει και να τον αφήσει να μάθει όσα χρειαζόταν. Ο πολίτης κάτι μουρμούρισε και γύρισε στη θέση του περισσότερο αγανακτισμένος, αφού ακόμα και στα νοσοκομεία η λογική της εξουσίας βασίλευε για τα καλά, σύμφωνα με την ανάγνωση της κατάστασης που έκανε ο ίδιος.

«Δεν βρίσκω την κυρία Μελιόλι, είστε σίγουρος πως είναι στο νοσοκομείο μας;» είπε η υπεύθυνη, αφού έφαξε για λίγο στα χαρτιά αλλά και στον υπολογιστή της. «Αν ήρθε πριν από λίγο με ασθενοφόρο, αλλά δεν έκανε εισαγωγή, δεν μπορώ να το γνωρίζω. Ίσως στα εξωτερικά ιατρεία της εφημερίας να μπορούν να σας εξυπηρετήσουν». Τους έδειξε με το χέρι την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσουν και αποφάσισε να ασχοληθεί με τους υπόλοιπους ασθενείς. Ήδη είχαν αρχίσει να γκρινιάζουν, δείχνοντας έτσι τη δυσανεμικιά τους για την καθυστέρηση.

«Την έφεραν μαζί με έναν άντρα νεκρό από καρδιακή προσβολή», ένας νεαρός γιατρός τους απηύθυνε τον λόγο, «ελάτε μαζί μου, σας παρακαλώ».

Έμοιαζε σταλμένος από τον ουρανό. Τον ακολούθησαν και οι δύο πειθήνια και σιωπηλά καθώς έδειχνε να ξέρει πού τους πάει. Τους οδήγησε επιτέλους σε ένα δωμάτιο. Ο αστυνομικός που καθόταν έξω από την πόρτα ήταν η επιβεβαίωση των λόγων του. Μόλις τους είδε σηκώθηκε, χαιρέτησε υπηρεσιακά τον Ανδρέα και του έδωσε αναφορά. Η γυναίκα είχε φτάσει στο νοσοκομείο σε κατάσταση υστερίας και οι γιατροί της είχαν κάνει δεύτερη ηρεμιστική ένεση, αρκετά πιο δυνατή αυτή τη φορά. Θα κοιμόταν τουλάχιστον είκοσι ώρες, οπότε κάθε κουβέντα μαζί της έπαιρνε αναβολή το νωρίτερο για την επομένη.

Ο Ανδρέας τον ευχαρίστησε και άφησε εντολή να συνεχίσει να υπάρχει η παρουσία της αστυνομίας έως ότου η γυναίκα συνέλθει. Είχε δει πολλά αυτές τις μέρες και δεν διακινδύνευε ακόμα μία αυτοκτονία ή άλλο ένα «τυχαίο συμβάν», αυτή θα την πρόσεχαν σαν τα μάτια τους. Συμφώνησε κι ο Φίλιππος μαζί του. Όλα μπορούσαν να συμβούν.

«Μην πέσει από το κρεβάτι και βρεθεί ξαφνικά με σπασμένο τον αυχένα... από ατύχημα» ειρωνεύτηκε, «ή πνιγεί... σαν τον Μιγκέλ» και αυτόματα το μυαλό του πήγε στον τρίτο δοκιμαστή που είχε χάσει τη ζωή του. Ο τρόπος έμοιαζε με ατύχημα, όμως ήταν; Δεν είχαν βρει ακόμα τίποτα που να ενοχοποιεί οποιονδήποτε, δυστυχώς δεν υπήρχαν μάρτυρες να βεβαιώσουν το παραμικρό και ο νεκρός τηρούσε σιγήν ιχθύος, χωρίς καμία πρόθεση να αποκαλύψει τι ακριβώς του είχε συμβεί.

Κεφάλαιο 8

Ο Μιγκέλ Μαρές καταγόταν από το Βαγιαδολίδ. Μια μικρή, όμορφη, γραφική και με οινική κουλτούρα πόλη του βορρά της Ισπανίας. Τριγύρω της η περιοχή Ριμπέρα ντελ Ντουέρο, ένα από τα σύγχρονα διαμάντια της Ισπανίας όσον αφορά την παραγωγή ποιοτικών κρασιών. Σ' αυτή την παράδοση πάτησε ο Μιγκέλ για να στήσει περήτεχνα την καριέρα του. Η καταγωγή του ήταν ταπεινή, αφού οι γονείς του ήταν και οι δύο αγρότες, χωρίς όμως μεγάλη περιουσία και γη. Ο ίδιος δούλεψε σερβιτόρος χρόνια, αλλά επειδή το κρασί ήταν πάντα το αγαπημένο του, δεν άργησε να εξειδικευτεί και να ασχοληθεί τελικά μόνο μ' αυτό.

Ο Μιγκέλ ήταν ανήσυχο πνεύμα, προικισμένος και στο μυαλό και στο κορμί. Ωραίος με όρους κλασικής ομορφιάς, Λατίνος στα χαρακτηριστικά και το ταμπεραμέντο, έξυπνος και γοητευτικός. Ήξερε να φέρεται και στα εστιατόρια από τα οποία είχε περάσει είχαν πάντα να λένε πόσο ευγενικός και εξυπηρετικός ήταν. Άρτια καταρτισμένος, διαβασμένος και σωστά ενημερωμένος, ήταν το δεξί χέρι του μετρ στην αίθουσα και το αριστερό του μάγειρα στην κουζίνα, αφού πάντα είχε άποψη πολύ ενδιαφέρουσα και για τις γεύσεις των φαγητών.

Το μόνο του ελάττωμα ήταν πως παθιαζόταν με ό,τι καταπιανόταν, κι αυτό τον έβαζε σε απίστευτους μπελάδες κάθε φορά. Ο έρωτας και κυρίως το σεξ ήταν η αχίλλειος πτέρνα του. Ο συνδυασμός δε και με το κρασί –σπάνια το έφτυνε, ακόμα κι όταν δοκίμαζε– μπορούσε να αποβεί κάποιες φορές εντελώς καταστροφικός. Αν οι άντρες ερωτικοί σύντροφοί του ήταν καλύτεροι και αν δεν είχε καταστρέψει το συκώτι του από τις χρόνιες καταχρήσεις, θα μπορούσε πραγματικά να ήταν ένας από τους καλύτερους οινοχόους του κόσμου. Όμως, ο Μιγκέλ λειτουργούσε πάντα τόσο παρορμητικά. Ούτε συνέπειες ούτε επιπτώσεις μπορούσε ποτέ να διανοηθεί.

Η μικρή πόλη όπου μεγάλωσε δύσκολα μπορούσε να αποδεχτεί τη διαφορετικότητά του. Η μάνα του το είχε πάρει απόφαση από νωρίς, ο πατέρας του από την άλλη τον σάπισε στο ξύλο όταν τον

είδε καβάλα με τον μάγειρα πίσω από την κουζίνα, στην αποθήκη με τα τρόφιμα του μικρού εστιατορίου στο οποίο κέρδιζε λίγα λεφτά. Το θέαμα οδήγησε τον πατέρα Μαρές σε υστερία και τον γιο, μετά από τη βιαιοπραγία που του είχε ασκηθεί, στην αυτοεξορία. Αναγκάστηκε να την κοπανήσει, ώστε να μπορέσει να ζήσει χωρίς να κρύβεται. Δεν άλλαξε γούστα, και γιατί να το κάνει άλλωστε; Άλλαξε, όμως, πατρίδα. Μετανάστευσε σχεδόν αμέσως στην Ελβετία, βρίσκοντας βοήθεια από τον αδελφό της μάνας του, ο οποίος δούλευε εκεί από χρόνια.

Κατάφερε να σπουδάσει σε μια σχολή τουριστικών επαγγελματιών και να μάθει σωστά κι από δασκάλους όσα μυστικά έκρυβε το κρασί στην παραγωγή και στο σέρβις του. Δούλεψε κοπιαστικά και διακρίθηκε σε μεγάλα και διάσημα εστιατόρια της χώρας και κάποια στιγμή αποφάσισε να επιστρέψει στην πατρίδα του. Άνοιξε στη Μαδρίτη ένα δικό του ιδιαίτερο και διαφορετικό μαγαζί, εστιάζοντας στο κρασί και στα ιδανικά του ταιριάσματα, σε γεύσεις, ήχους και χρώματα. Ένα πρωτότυπο και πρωτοποριακό εστιατόριο, στο οποίο για να απολαύσει κάποιος το μενού, χρειαζόταν τουλάχιστον τρίμηνη κράτηση και έναν πολύ καλό μισθό.

Λάτρης της τελειότητας και του δυνατού φύλου, ευαίσθητος και συνάμα συναισθηματικός, πολλές φορές είχε αναζητήσει λύση και λύτρωση μέσα από τη μεγάλη του αγάπη, το κρασί, φτάνοντας ακόμα και στα άκρα. Είχε κάνει τον γύρο του κόσμου πριν από δύο χρόνια η είδηση πως είχε βουτήξει πιωμένος και είχε κολυμπήσει χειμώνα καιρό μέσα στον ποταμό Ντούρο, στην πόλη Ρέγκουα, για να δηλώσει πόσο τρελά ερωτευμένος ήταν με τον Πορτογάλο σύντροφό του.

Το βράδυ που έχασε τη ζωή του ήταν πολύ μεθυσμένος. Ίσως κάτι να είχε συμβεί, κάτι το οποίο προφανώς τον είχε αποσυντονίσει και τον είχε οδηγήσει σε υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ. Στη συνέχεια, ζαλισμένος καθώς ήταν, έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου, δεν ήταν και δύσκολο, δεν γνώριζε την πόλη, και έπεσε στη θάλασσα προκαλώντας το τραγικό δυστύχημα που του στοίχισε τη ζωή.

Κάποιο ζευγάρι μάτια είδε το αμάξι καθώς επέπλεε στη θάλασσα, λίγο μετά τη βουτιά, και ειδοποίησε την αστυνομία. Ήρθαν γρή-

γορα και κατάφεραν να τον βγάλουν στη στεριά. Του έκαναν μαλάξιες, τεχνητές αναπνοές, όλες τις απαραίτητες και αναγκαίες πρώτες βοήθειες, αλλά δεν κατάφεραν να τον επαναφέρουν στη ζωή. Ήταν αργά, αφού είχε ήδη πνιγεί.

Η αστυνομία ενημέρωσε πρώτο για το ατύχημα τον Τάσο, αφού το δικό του όνομα φιγουράριζε στην άδεια κυκλοφορίας. Και τον βρήκαν να κοιμάται. Τους εξήγησε πως ήταν ένα δεύτερο δικό του αμάξι, η παλιά του Μερσεντές, το οποίο από χρόνια είχε θέσει στην υπηρεσία του Συμβουλίου Αμπελοοινικών Προϊόντων. Ο Μαρές έψαχνε να νοικιάσει όταν ήρθε στο νησί και το Συμβούλιο, για να τον εξυπηρετήσει, του το δάνεισε. Ο Κανατάκος παραδέχτηκε πως εκείνο το βράδυ είχαν φύγει μαζί μετά το βραδινό φαγητό. Τα είπαν και τα ήπιαν, γνωρίζονταν από παλιά άλλωστε. Μετά ο Μιγκέλ τον άφησε στο σπίτι του και συνέχισε για το ξενοδοχείο του, στο οποίο όμως δεν έφτασε ποτέ.

Το πιο περίεργο, όμως, ήταν πως το σημείο από το οποίο είχε πέσει το αυτοκίνητο ήταν πολύ μακριά από το ξενοδοχείο του και σε αντίθετη κατεύθυνση. Γιατί, άραγε, ο Μιγκέλ είχε πάρει λάθος κατεύθυνση; Σε οποιοδήποτε άλλο σημείο της διαδρομής αν γινόταν ατύχημα, μάλλον δεν θα πάθαινε τίποτα, αφού ο δρόμος ήταν καλά προστατευμένος με κιγκλιδώματα και δεν υπήρχε δυνατότητα να πέσει στο νερό. Όπως, επίσης, ήταν απορίας άξιο γιατί ο Τάσος δεν είχε μείνει μαζί του. Πώς δεν του είχε προτείνει να τον συνοδέψει εκείνος μέχρι το ξενοδοχείο του; Ήταν δυνατόν να μην είχε αντιληφθεί πως είχε πει πολύ;

Κεφάλαιο 9

«Ποιος κληρονομεί τον Μιγκέλ Μαρές;» έκανε την ερώτηση ο Φίλιππος. «Μήπως ένας ή και περισσότεροι θάνατοι δεν συνδέονται μεταξύ τους;» ακούστηκε περισσότερο σαν διαπίστωση παρά σαν ερώτηση. Θα μπορούσαν ακόμα και όλοι να μην είχαν καμία απολύτως σύνδεση.

Ο Ανδρέας, όμως, δεν πίστευε σε μεταφυσικές καταστάσεις αλλά ούτε και στις συμπτώσεις. «Δεν έχω ιδέα», αποκρίθηκε με μικρή καθυστέρηση.

Όταν έγινε το ατύχημα, ενημέρωσαν το εστιατόριό του, αλλά κανένας μέχρι στιγμής δεν είχε εμφανιστεί. Δεν είχαν στοιχεία ώστε να ειδοποιήσουν τους γονείς του και απ' όσα κατάφεραν να συγκεντρώσουν, ο Μαρές μάλλον δεν είχε σταθερό δεσμό, αυτή την εποχή τουλάχιστον, ώστε κάποιος να ανησυχήσει και να ενδιαφερθεί άμεσα.

«Μπορεί στη διαθήκη του να αφήνει περιουσιακά στοιχεία στους υπαλλήλους ή και σε κάποιους συγγενείς. Αυτό είναι κάτι που μπορούμε να το μάθουμε», υπέθεσε ο Φίλιππος, όμως δεν θα ήταν και τόσο εύκολο, αφού για να ανοιχτεί μια διαθήκη, αν υπήρχε τέτοια, χρειαζόταν να μεσολαβήσει χρόνος.

«Θα κανονίσουμε μια συνάντηση με τους εναπομείναντες δοκιμαστές πριν φύγουν για την πατρίδα τους», τον διέκοψε ο Ανδρέας.

Ο διαγωνισμός είχε ολοκληρωθεί και θα έπρεπε να αναχωρήσουν. Ό,τι είχε συμβεί μέχρι στιγμής είχε καταγραφεί ως ατύχημα και όχι ως φόνος, δεν υπήρχαν επομένως ύποπτοι και η αστυνομία δεν είχε λόγο να απαγορεύσει την απομάκρυνση οποιουδήποτε από το νησί. Όμως, ακόμα μία κουβέντα με τον καθέναν τους ήταν απαραίτητη.

«Συμφωνώ, θέλω κι εγώ να τους γνωρίσω, μπορείς να το οργανώσεις σύντομα;»

Ο Ανδρέας ανέσυρε το κινητό του και αφού ανακάλεσε κάποιον αριθμό από τη μνήμη του, άρχισε να μιλάει με αυτόν που απάντησε στην άλλη άκρη της γραμμής. «Ο πρόεδρος του Αμπελοοινικού»,